

visning til »den Stigning i Arbejdslønnen, som har fundet Sted, siden Loven af 7. Januar 1898 traadte i Kraft«. I de siden da foretagne Ændringer (i 1920-Loven Forhøjelse til 2400 Kr., i 1927-Loven Nedsættelse til 2100 Kr. foruden Nedsættelsen med 15 pCt. for alle Erstatningsyndelser) har man ikke alene taget Hensyn til Ændringerne i Arbejdslønnen, men ogsaa Ændringerne i Priseniveauet. Havde man i 1920 lagt Stigningen i Arbejdslønnen til Grund, var man naaet til et højere Maksimumsbeløb end 2400 Kr. I 1927 havde man til Hensigt at opnaa en Besparelse, set i Forhold til det dagældende Priseniveau; man regnede derved at komme til et Maksimumsbeløb paa 1800 Kr. »En ligefrem Gennemførelse vilde imidlertid ikke være ganske rigtig« — hedder det i Bemærkningerne til det den 17. Februar 1927 i Folketinget forelagte Forslag — »idet en saadan Nedsættelse alene vilde berøre de bedst lønnede Arbejdere, som ifølge Loven ikke faar Erstatning i Forhold til deres virkelige Løn, da denne ligger over Maksimumssatsen, medens Arbejdere, hvis Aarsløninger nu ligger mellem 1800 Kr. og 1200 Kr., herunder de unge Arbejdere og Lærlinge, vilde blive ganske uberørte af Nedsættelsen, idet de faar og stadig vilde faa fuld Dækning efter Loven.« Den ved en Nedsættelse af Maksimumsbeløbet fra 2400 til 1800 Kr. paaregnede Formindskelse af Udgifterne for samtlige Arbejdsgivere under eet foresloges derfor opnaaet ved »en mere ligelig Fordeling af Nedsættelsen paa de forskellige Erhverv« nemlig ved at nedsætte Maksimumsbeløbet til 2100 Kr. og ved at nedsætte »samtlige de Dagpenge og Erstatninger, som tilkendes de tilskadedkomne, med en vis, for alle Tilfælde ens Procent — 15 pCt.« »Paa denne Maade opnaas« — udtalte Sundhedsministeren ved Lovforslagets Fremsettelse — »i nogen Grad en Gradueing af Erstatningerne, saaledes at de, der faar Erstatning efter de højeste Lønninger, faar en Nedgang paa 27½ pCt., medens Reduktionen falder gradvis til de lavere lønnede, der faar en Reduktion paa 15 pCt.«

Saafernt man følger det i de 2 førstnævnte Love nedlagte Princip, at ca. $\frac{1}{9}$ af Aarslønnen for ufaglærte Arbejdere indenfor Industrien skal være udækket, naar man til et Maksimum paa ca. 2700 Kr., (2709 Kr.), idet Aarslønnen for ufaglærte Arbejdere inden for Industrien i København ifølge Opgivelse fra Det statistiske Departement i Oktober Kvartal 1929 udgjorde 3384 Kr., jfr. vedhæftede Bilag 8. Hvis Maksimumsbeløbet fastsættes til 2700 Kr., vil det formentlig være rigtigt at opgive at sætte Maksimum af den Aarsløn, der lægges til Grund ved Beregning af Dagpenge (f. T. 2363 Kr.), til et højere Beløb end det, der lægges til Grund ved Beregning af de øvrige Erstatninger (f. T. 2100 Kr.). Denne Forskel har været til Stede lige siden 1898-Loven; i denne udgjorde Dagpengene imidlertid kun $\frac{3}{5}$, mod nu $\frac{2}{3}$ af Daglønnen. Saafernt Maksimum ikke forhøjes til 2700 Kr., men f. Eks. fastsættes til 2400 Kr., synes dog meget at tale for, at man fastholder den højere Grænse som Grundlag for Beregning af Dagpenge, idet det maa anses for særlig betydningsfuldt at hindre en Deklassering af de mange Arbejdere, som forbigaaende rammes af et Ulykkestilfældes Følger, men efter en Tid vil kunne vende tilbage til deres normale Beskæftigelse.

En Forhøjelse af Maksimum til 2700 Kr. vil medføre en Forøgelse af Udgifterne til Erstatningsyndelser paa ca. 20 pCt.

Folketingsmand *Rasmussen* henviser til, at hvis Maksimumsbeløbet i 1920 var blevet fastsat paa samme Grundlag som ved Lovene af 1898 og 1916 — til $\frac{8}{9}$ af Aarslønnen for ufaglærte Arbejdere —, skulde Maksimum være fastsat til 4139 Kr. i Stedet for som sket til 2400 Kr. Idet der herefter ikke ved 1920-Loven er gennemført en à jour-Føring af Erstatningsyndelserne, finder han den ved 1927-Loven skete Nedskæring ganske urimelig, hvorfor han maa foreslaa, dels Bestemmelsen om den generelle Nedsættelse af Erstatningerne ophævet, dels Maksimum forhøjet i Forhold til den nugældende Arbejdsløn for ufaglærte Arbejdere til 2700 Kr.